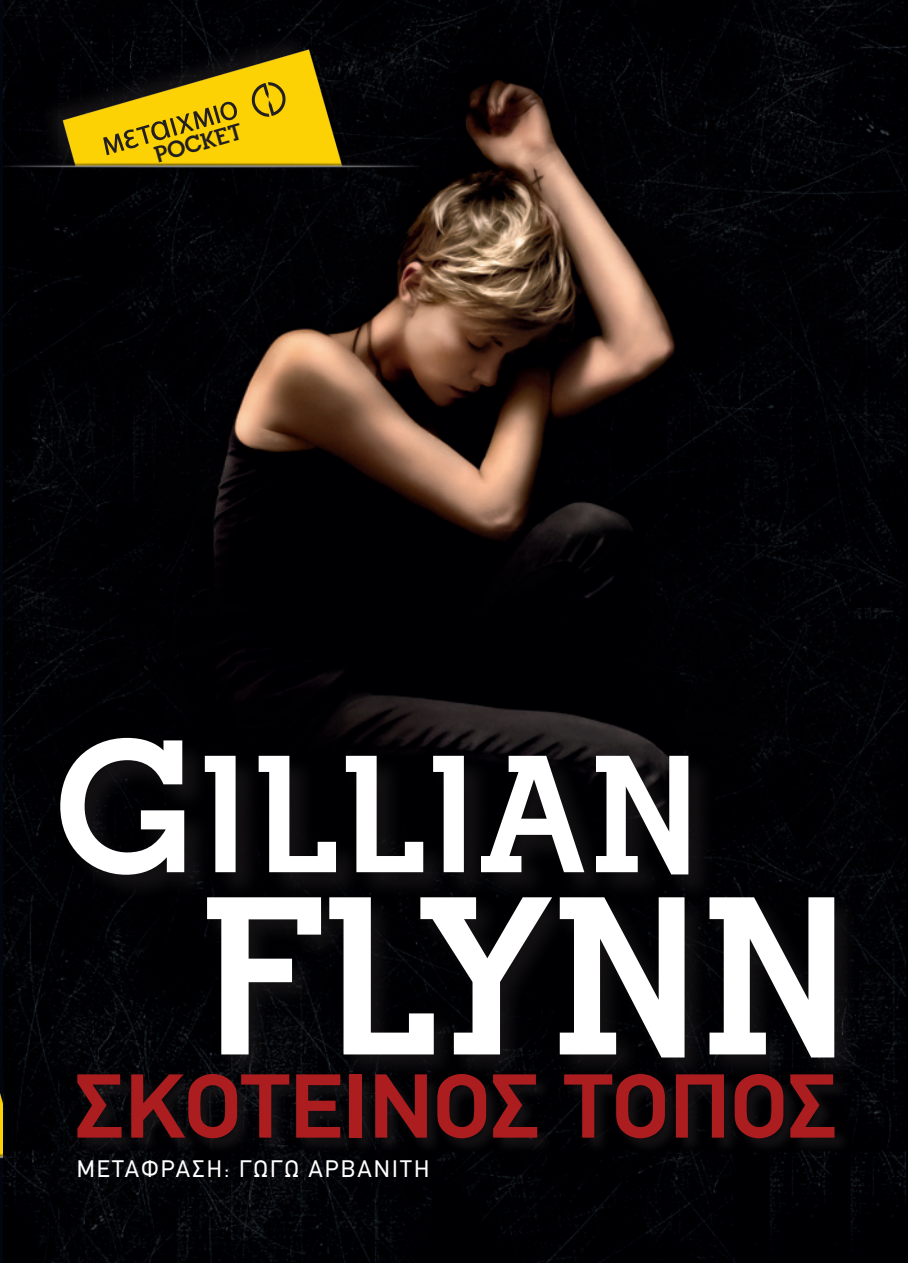

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

GILLIAN FLYNN

ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΤΟΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΩΓΩ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

Λίμπι Ντέι

ΤΩΡΑ

Εγώ την κακία την έχω μέσα μου, υπάρχει, το νιώθω. Ξεκοίλιασέ με και δεν αποκλείεται να γλιστρήσει έξω σαν ζωντανό όργανο, σαρκώδες και μαυριδερό, να πέσει χάμω να το πατήσεις, να το λιώσεις. Κάτι έχει το αίμα των Ντέι. Κάτι δεν πάει καλά. Ποτέ δεν υπήρξα καλό κοριτσάκι και χειροτέρεψα μετά τους φόνους. Η Λίμπι, το Μικρό Ορφανό, μεγάλωσε άβουλη και μονίμως σκυθρωπή, μπαλάκι ανάμεσα σε μακρινούς συγγενείς –δεύτερα ξαδέρφια, θείες και φίλους φίλων–, εγκλωβισμένη σε τροχόσπιτα ή άθλια αγροτόσπιτα διάσπαρτα σε όλο το Κάνσας. Να πηγαίνω σχολείο με τα αποφόρια της πεθαμένης αδερφής μου: μπλουζάκια με κιτρινισμένες μασχάλες. Παντελόνια που σούφρωναν στον ποπό, κωμικά φαρδιά, πιασμένα με μια ξεφτισμένη ζώνη, κουμπωμένη στην τελευταία τρύπα. Στις σχολικές φωτογραφίες τα μαλλιά μου ήταν μονίμως αχτένιστα –πιαστράκια να κρέμονται από τσουλούφια σαν να είχαν πέσει από τον ουρανό και να είχαν σκαλώσει στις τζίβες– τα μάτια μου μονίμως πρησμένα από κάτω, μάτια αλκοολικής χωριάτισσας. Άντε ίσως κι ένα ζορισμένο ανασήκωμα των χειλιών αντί για χαμόγελο. Ίσως.

Δεν ήμουν αγαπητό παιδάκι και μεγαλώνοντας έγινα ένα ενήλικο άτομο εντελώς ανάξιο να αγαπηθεί. Αν ζωγραφίσεις την ψυχή μου, θα είναι μια καλικάτζούρα με σκυλόδοντα.

Ήταν μίζερος υγρός Μάρτης, ήμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι και σκεφτόμουν να αυτοκτονήσω, το χόμπι μου. Αγαπημένη μου απογευματινή ονειροπόληση: ένα πιστόλι, το στόμα μου, ένα μπαμ, το κεφάλι μου να τινάζεται μία φορά, άλλη μία, αίμα στον τοίχο. Πιτσιλιές αίμα, σιντριβάνι αίμα. «Θα προτιμούσε ταφή ή καύση;» θα ρωτούσαν διάφοροι. «Ποιον πρέπει να ειδοποιήσουμε για την κηδεία;» Κανένας δεν θα ήξερε να πει. Οι διάφοροι, όποιοι κι αν ήταν αυτοί, θα κοίταζαν ο ένας τα παπούτσια του άλλου ή τους ώμους, μέχρι που θα έπεφτε απόλυτη σιωπή και τότε κάποιος θα έβαζε να φτιάξει καφέ, με απότομες κινήσεις και πολύ σαματά. Ο καφές ταιριάζει τέλεια με τον αιφνίδιο θάνατο.

Έσπρωξα το ένα μου πόδι έξω από τα σκεπάσματα, αλλά δεν κατάφερα να πάρω την απόφαση να το συνδέσω με το πάτωμα. Έχω κατάθλιψη, υποθέτω. Πρέπει να έχω κατάθλιψη εδώ και είκοσι τέσσερα χρόνια. Αισθάνομαι πού και πού μια καλύτερη εκδοχή του εαυτού μου κάπου εκεί μέσα –κάπου στα ενδότερα του υπαναπτυγμένου, μικροσκοπικού κορμιού μου, κρυμμένη πίσω από κανένα νεφρό ή ενσωματωμένη στη σπλήνα–, μια Λίμπι που μου λέει να σηκωθώ να κάνω κάτι, να μεγαλώσω, να συνεχίσω τη ζωή μου. Αλλά συνήθως νικάει η κακία μου. Όταν ήμουν επτά χρονών, ο αδερφός μου μακέλεψε την οικογένειά μου. Τη μάνα μου και τις δύο αδερφές μου. Τις ξέκανε: μπαμ-μπαμ, γκαπ-γκαπ, γκλουπ-γκλουπ. Ειλικρινά, δεν είχα τίποτα να κάνω μετά απ' αυτό, κανένας δεν περίμενε τίποτε από μένα.

Ήρθαν στην κατοχή μου 321.374 δολάρια όταν έγινα 18 ετών, προσφορά όλων εκείνων των καλών ανθρώπων που είχαν διαβάσει τη θλιβερή ιστορία μου, των αγαθοεργών που η καρδιά τους ήταν πάντα κοντά μου. Όποτε ακούω αυτή τη φράση, που την ακούω συ-

χνά, σκέφτομαι στρουμπουλές ζωγραφιστές καρδούλες, με τις φτερούγες τους και με τα όλα τους, να καταφθάνουν πετώντας σε ένα από τα πολλά άθλια σπίτια όπου έζησα παιδί, και εμένα κοριτσάκι στο παράθυρο, να τους κουνάω το χέρι, να αρπάζω στον αέρα τη μια μετά την άλλη τις κόκκινες καρδούλες και να με ραίνουν πράσινα χαρτονομίσματα, *αχ ευχαριστώ, χίλια ευχαριστώ!* Όσο ήμουν ακόμη ανήλικη οι δωρεές πήγαιναν κατευθείαν σε έναν κλειστό τραπεζικό λογαριασμό, ο οποίος εκείνη την εποχή γνώριζε μια απότομη αύξηση κάθε τρία με τέσσερα χρόνια, όταν κάποιο περιοδικό ή κανάλι μου έκανε αναδρομικό αφιέρωμα. Μια Καινούργια Μέρα για τη Μικρούλα Λίμπι: Η ΜΟΝΗ ΕΠΙΖΗΣΑΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΦΑΓΗ ΣΤΟ ΛΙΒΑΔΙ ΚΛΕΙΝΕΙ 10 ΓΛΥΚΟΠΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΑ. (Εγώ, με αχτένιστα κοτσιδάκια, στην κατουρημένη απ'τους ασβούς αυλίτσα έξω από το τροχόσπιτο της θείας Νταϊάν. Πίσω μου, ριζωμένες στο κιτρινισμένο γρασίδι, οι χοντρές σαν κούτσουρα γάμπες της Νταϊάν, σπανίως εκτεθειμένες κάτω από τον ποδόγυρο μιας φούστας.) ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ ΕΚΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΝΑΙΑΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ ΝΤΕΪ! (Εγώ, ακόμη μικροκαμωμένη, με το πρόσωπό μου να φωτίζεται από κεράκια γενεθλίων και ένα πουκάμισο πολύ στενό στο στήθος μου, εκείνη τη χρονιά άλλαξα νούμερο σουτιέν, ήμουν σαν καρτούν με το λιγνό κορμί και το μεγάλο στήθος μου, φάνταζε γελοίο, χυδαίο.)

Την είχα βγάλει πάνω από δέκα χρόνια μ' αυτά τα λεφτά, αλλά τώρα κόντευαν να τελειώσουν. Είχα μια συνάντηση εκείνο το απόγευμα προκειμένου να εντοπίσουμε το πώς ακριβώς είχαν λιγοστέψει. Μια φορά τον χρόνο, ο άνθρωπος που διαχειριζόταν τα χρήματά μου, ένας νηφάλιος, ροδομάγουλος τραπεζίτης ονόματι Τζιμ Τζέφρις, επέμενε να με βγάζει για φαγητό – «τσεκάπ» το αποκαλούσε. Το γεύμα ήταν της τάξεως των 20 δολαρίων και συζητούσαμε για

μένα και τη ζωή μου – στο κάτω κάτω ο άνθρωπος με ήξερε από τοσηδά, χε χε. Όσο για μένα, δεν ήξερα απολύτως τίποτε για τον Τζιμ Τζέφρις ούτε και ρωτούσα ποτέ, αντιμετωπίζοντας τα ραντεβού μας πάντα από τη σκοπιά του μικρού παιδιού: φέρσου ευγενικά, στοιχειωδώς, για να τελειώνουμε. Μονοσύλλαβες απαντήσεις, κουρασμένοι αναστεναγμοί. (Το μόνο που υπέθετα για τον Τζιμ Τζέφρις ήταν ότι πρέπει να ήταν καλός χριστιανός και να πήγαινε τακτικά στην εκκλησία – δίδετε την υπομονή και την αισιοδοξία του ανθρώπου που πιστεύει ότι έχει στο πλευρό του τον Ιησού). Ενώ δεν προβλεπόταν κανένα «τσεκάπ» για τους επόμενους οχτώ, εννιά μήνες, τον τελευταίο καιρό ο Τζιμ Τζέφρις με είχε ζαλίσει στα τηλεφωνικά μηνύματα δηλώνοντάς μου με σοβαρή, χαμηλή φωνή πως είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να παρατείνει την «ύπαρξη του κεφαλαίου», αλλά ήταν καιρός να σκεφτούμε «τα επόμενά μας βήματα».

Και να τη πάλι η κακία μου: εγώ σκέφτηκα αμέσως το άλλο κοριτσάκι της πρώτης σελίδας, μια Τζέιμι Τάδε, που είχε χάσει την οικογένειά της την ίδια χρονιά μ'εμένα – το 1985. Της είχε καεί το μισό πρόσωπό της στη φωτιά που είχε βάλει ο πατέρας της στο σπίτι τους, όπου είχαν καεί και όλοι οι υπόλοιποι της οικογένειας. Κάθε φορά που σηκώνω χρήματα από ΑΤΜ, σκέφτομαι αυτή την Τζέιμι και ότι εγώ θα είχα τώρα τα διπλά, αν δεν μου έκλεβε τη δόξα αυτή. Η Τζέιμι Τάδε, που τώρα ήταν ξαμολημένη σε κάποιο εμπορικό κέντρο και ψώνιζε, με τα δικά μου τα λεφτά, τσαντούλες, κοσμήματα και υγρό μεϊκάπ με το κιλό, να το παστώνει στη γυαλιστερή σημαδεμένη μούρη της. Πράγματα απαράδεκτα να τα σκέφτεται κανείς. Τουλάχιστον είχα συναίσθηση.

Επιτέλους, επιτέλους, επιτέλους βγήκα από το κρεβάτι μου με ένα βαρύ θεατρινίστικο βογκητό και σύρθηκα ως την μπροστινή

πλευρά του σπιτιού μου. Νοικιάζω μια μικρή μονοκατοικία από τούβλο, μέρος ενός κυκλικού οικισμού από μικρές μονοκατοικίες που όλες μαζί καταλαμβάνουν την κορυφή ενός ψηλού απότομου γκρεμού πάνω από τις σιταποθήκες του Κάνσας Σίτι. Του Κάνσας Σίτι του Μισούρι, όχι του Κάνσας Σίτι του Κάνσας. Έχει διαφορά.

Η γειτονιά μου δεν έχει καν όνομα, τόσο ξεχασμένη είναι. Τη λένε απλώς Εκεί Πέρα Πάνω. Είναι μια περίεργη δευτεροκλασάτη περιοχή, όλο αδιέξοδα δρομάκια και σκατά σκύλων. Τα υπόλοιπα σπίτια κατοικούνται από συνταξιούχους που μένουν εκεί από τη μέρα που χτίστηκε ο οικισμός. Όλα αυτά τα γκρίζα, μαλθακά γερόντια στήνονται πίσω από τις σήτες των παραθυριών τους και παρακολουθούν τον δρόμο με τις ώρες. Καμιά φορά τους βλέπω να πηγαίνουν ως τα αυτοκίνητά τους με μικρά, προσεχτικά γέρικά βήματα και τότε αισθάνομαι ένοχη, σαν να πρέπει να τρέξω να τους βοηθήσω. Δεν θα το ήθελαν όμως. Δεν είναι τίποτε φιλικά γεροντάκια, είναι σφιχτόκωλοι και κακιασμένοι και δεν τους αρέσει καθόλου να έχουν γειτόνισσα εμένα, την καινούργια. Βουίζει όλη η γειτονιά από την αποδοκιμασία τους. Σαν να μην έφτανε το βουητό της απαξίωσής τους, έχω και κείνον τον λιγνό, καστανόξανθο σκύλο δυο πόρτες παρακάτω, όλη μέρα να γαβγίζει και όλη νύχτα να ουρλιάζει, σαν σταθερή ηχητική υπόκρουση που συνειδητοποιείς ότι σε τρελαίνει μόνο όταν σταματήσει για μερικές ευλογημένες στιγμές, για να ξαναρχίσει αμέσως μετά από την αρχή. Ο μοναδικός χαρούμενος ήχος στη γειτονιά, που συνήθως τον ακούω μέσα στον πρωινό ύπνο μου: τα κουκουρίσματα των νηπίων. Ένα μπουλούκι παιδάκια, όλα στρογγυλοπρόσωπα και ντυμένα σαν κρεμμύδια, πορεύονται προς κάποιον παιδικό σταθμό κρυμμένο κάπου βαθύτερα στη μυρμηγκοφωλιά των δρόμων πίσω από το σπίτι μου, κρατώντας το

καθένα κι από ένα τμήμα ενός μακριού σκοινιού που σέρνει ένας ενήλικας. Περνάνε στη σειρά σαν πιγκουίνοι έξω από το σπίτι μου κάθε πρωί, αλλά δεν τα έχω δει ούτε μια φορά να επιστρέφουν. Απ' ό,τι φαντάζομαι κάνουν τον γύρο του κόσμου με τα πόδια και επιστρέφουν εγκαίρως για να ξαναπεράσουν κάτω από το παράθυρό μου το επόμενο πρωί. Ανεξάρτητα από το τι κάνουν, εγώ έχω συνδεθεί μαζί τους. Είναι τρία κοριτσάκια και ένα αγοράκι, όλα με αδυναμία στα κατακόκκινα μπουφάν και, όταν δεν τα δω, όταν τύχει να παρακοιμηθώ δηλαδή, μετά με πιάνουν οι μαύρες μου. Οι πολύ μαύρες. Αυτή την έκφραση θα χρησιμοποιούσε η μητέρα μου, όχι καμιά βαρύγδουπη λέξη όπως *κατάθλιψη*. Εγώ έχω τις μαύρες μου επί είκοσι τέσσερα χρόνια.

Φόρεσα φούστα μπλούζα για τη συνάντηση και αισθανόμουν σαν νάνος, τα γυναικεία μου ρούχα, τώρα που μεγάλωσα, ποτέ δεν μου κάνουν καλά. Έχω ύψος μόλις ένα και πενήντα – ένα και σαράντα οχτώ για την ακρίβεια, αλλά το στρογγυλοποιώ. Κάντε μου μήνυση. Είμαι τριάντα ενός ετών, αλλά οι άνθρωποι έχουν την τάση να μου μιλάνε τραγουδιστά σαν να θέλουν να μου χαρίσουν δαχτυλομπογιές.

Κατηφόρισα τη χορταριασμένη πρασιά του σπιτιού μου και ο καστανόξανθος σκύλος του γείτονα άρχισε αμέσως το εκνευριστικό γάβγισμά του. Πάνω στην άσφαλο δίπλα στο αυτοκίνητό μου βρίσκονται κολλημένοι οι σκελετοί δυο νεογέννητων πουλιών που μοιάζουν πλάσματα ερπετόμορφα με τα πατικωμένα ράμφη και τις φτερούγες τους. Βρίσκονται εκεί έναν χρόνο τώρα. Δεν καταφέρνω να αντισταθώ στον πειρασμό να τα κοιτάξω κάθε φορά που μπαίνω στο αυτοκίνητό μου. Μόνο ένας κατακλυσμός θα μας σώσει.

Δύο γριές κυρίες κουβέντιαζαν στα μπροστινά σκαλοπάτια ενός από τα απέναντι σπίτια και τις αισθάνθηκα να αρνούνται να με δουν. Δεν ξέρω το όνομα κανενός στη γειτονιά. Αν πέθαινε μια από αυτές τις γυναίκες, δεν θα μπορούσα ούτε καν να πω «Πέθανε η καημένη η κυρία Ζαλίνσκι». Θα έλεγα: «Τα τίναξε η γριά στρίγκλα απέναντι».

Νιώθοντας σαν παιδί φάντασμα, μπήκα στο ανώνυμο μεσαίων κυβικών αμάξι μου που μοιάζει να είναι κατασκευασμένο κυρίως από πλαστικό. Δεν θα απορήσω αν εμφανιστεί ένα πρωί κάποιος από την αντιπροσωπεία και μου αναγγείλει το προφανές: «Πλάκα σας κάναμε. Δεν γίνεται να οδηγήσετε αυτό το αυτοκίνητο. Ένα αστείο ήταν». Οδήγησα σαν υπνωτισμένη για δέκα λεπτά το αυτοκίνητο-παιχνίδι μου μέχρι το κέντρο της πόλης όπου θα συναντούσα τον Τζιμ Τζέφρις και μπήκα στο πάρκινγκ της ψησταριάς με είκοσι λεπτά καθυστέρηση, βέβαιη πως αυτός θα μου χαμογελούσε καλοσυνάτα και δεν θα σχολίαζε την αργοπορία μου.

Υποτίθεται πως θα του τηλεφωνούσα από το κινητό μου μόλις θα έφτανα, ώστε να σπεύσει έξω να με παραλάβει για να με συνοδεύσει. Το εστιατόριο –μια ψησταριά που στεγάζεται σε ένα παλιό σχολείο του Κάνσας Σίτι– περιβάλλεται από μεγάλα άδεια κτίρια που τον τρομάζουν, λες και ενεδρεύουν μόνιμα στους αχανείς, έρημους χώρους ένα τσούρμο βιαστές που περιμένουν εμένα να καταφθάσω. Ο Τζιμ Τζέφρις δεν πρόκειται να γίνει ποτέ Αυτός Που Άφησε τη Λίμπι Ντέι Να Πάθει Κακό. Κανένα κακό δεν επιτρέπεται να συμβεί στη ΓΕΝΝΑΙΑ ΜΙΚΡΗ ΝΤΕΪ, ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ, τη δυστυχημένη εφτάχρονη κοκκινομάλλα με τα μεγάλα γαλάζια μάτια, τη μόνη που επέζησε από τη ΣΦΑΓΗ ΣΤΟ ΛΙΒΑΔΙ, από τη μανία του ΤΡΕΛΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ΤΟΥ ΚΑΝΣΑΣ, από τη ΣΑΤΑΝΙΣΤΙΚΗ ΘΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΡΟΙΚΙΑ. Η μαμά

μου και οι δύο μεγαλύτερες αδερφές μου σφάχτηκαν από το χέρι του Μπεν. Εγώ, η μόνη που επέζησα, τον κατονόμασα ως δολοφόνο τους. Ήμουν το γλυκό πλασματάκι που έφερα τον λάτρη του Σατανά αδερφό μου ενώπιον της δικαιοσύνης. Έγινα πρώτη είδηση. Το περιοδικό *Enquirer* βγήκε με εξώφυλλο τη δακρύβρεχτη φωτογραφία μου και τίτλο ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ.

Κοίταξα από τον εσωτερικό καθρέφτη του αυτοκινήτου και διέκρινα ακόμα και τώρα το παιδικό αγγελικό προσωπάκι μου. Οι φακίδες μου έχουν ξεθωριάσει, τα δόντια μου είναι πλέον ίσια, αλλά η ανασηκωμένη μυτούλα παραμένει, όπως και τα στρογγυλά γατίσια ματάκια. Τα μαλλιά μου τα βάφω τώρα, πλατινέ, και οι κόκκινες ρίζες είχαν αρχίσει πάλι να εμφανίζονται. Ήταν σαν να αιμορραγούσε το κρανίο μου, ειδικά με το ζεστό απογευματινό φως λίγο πριν από το ηλιοβασίλεμα. Ήταν φρικιαστικό. Άναψα τσιγάρο. Περνάω μήνες χωρίς να καπνίσω κι ύστερα το θυμάμαι ξαφνικά: θέλω ένα τσιγάρο. Έτσι είμαι εγώ, τίποτα δεν κολλάει.

«Εμπρός, Μικρούλα Ντέι» είπα φωναχτά. Έτσι αποκαλώ τον εαυτό μου όταν αισθάνομαι μισητή.

Βγήκα από το αμάξι και προχώρησα προς το εστιατόριο καπνίζοντας καθ' οδόν, κρατώντας το τσιγάρο μου με το δεξί ώστε να μην αναγκαστώ να κοιτάξω το αριστερό μου, το πετσοκομμένο. Κόντευε να βραδιάσει: ταξιδιάρικα σύννεφα αρμένιζαν στον ουρανό σαν τα κοπάδια των βούβαλων στις πεδιάδες και ο ήλιος ήταν αρκετά χαμηλά ώστε να τα βάφει όλα κόκκινα. Προς τη μεριά του ποταμού ανάμεσα σε καμπύλες εξόδους προς τον αυτοκινητόδρομο, τα εγκαταλειμμένα σιλό των σιτηρών έστεκαν άδεια, σκοτεινά και χωρίς κανένα σκοπό.

Διέσχισα ολομόναχη το πάρκινγκ βαδίζοντας πάνω σε έναν γα-

λαξία από θρυμματισμένα γυαλιά. Κανείς δεν μου επιτέθηκε. Στο κάτω κάτω, ήταν μόλις περασμένες πέντε. Ο Τζιμ Τζέφρις ήταν απ' αυτούς που τρώνε και κοιμούνται με τις κότες, και μπράβο του γι' αυτό.

Καθόταν στο μπαρ ρουφώντας έναν χυμό όταν μπήκα και το πρώτο πράγμα που έκανε, όπως το περίμενα, ήταν να βγάλει από την τσέπη του το κινητό του και να το κοιτάξει σαν να τον είχε προδώσει.

«Μου τηλεφώνησες;» ρώτησε συνοφρυωμένος.

«Όχι, το ξέχασα» είπα ψέματα.

Χαμογέλασε τότε. «Μάλιστα, τέλος πάντων. Τέλος πάντων, χαίρομαι που ήρθες, καλή μου. Είσαι έτοιμη για την κουβεντούλα μας;»

Πέταξε δύο χαρτονομίσματα πάνω στο μπαρ και μας οδήγησε σε έναν καναπέ που ξερνούσε κίτρινα αφρολέξ από τις ραφές της κόκκινης δερμάτινης ταπετσαρίας του. Τα σκασίματα στο δέρμα έγδαραν το πίσω μέρος των ποδιών μου καθώς γλιστρούσα για να καθίσω. Από τα μαξιλάρια βγήκε ένας βαθύς στεναγμός σαν ρέψιμο με μπόχα τσιγαρίλας.

Ο Τζιμ Τζέφρις δεν έπινε ποτέ αλκοόλ μπροστά μου, ούτε με είχε ρωτήσει ποτέ αν ήθελα ένα ποτό, αλλά, όταν ήρθε το γκαρσόνι και ζήτησα ένα ποτήρι κόκκινο κρασί, τον είδα να προσπαθεί να μη δείξει ξαφνιασμένος ή απογοητευμένος ή οτιδήποτε άλλο εκτός από Τζιμ Τζέφρις. «Τι κόκκινο;» ρώτησε ο σερβιτόρος κι εγώ δεν είχα ιδέα, ειλικρινά – ποτέ δεν κατάφερα να θυμηθώ τις ονομασίες των κόκκινων κρασιών ή των λευκών κρασιών ή ποιο κομμάτι της ονομασίας πρέπει να λέει κανείς όταν παραγγέλνει κρασί, οπότε είπα απλώς: «Του καταστήματος». Ο Τζέφρις παρήγγειλε φιλέτο, εγώ γεμιστή ψητή πατάτα. Ο σερβιτόρος έφυγε, και ο Τζιμ Τζέφρις άφησε έναν μακρόσυρτο αναστεναγμό και είπε: «Λοιπόν, Λίμπι, μπαίνουμε σε ένα καινούργιο και εντελώς διαφορετικό στάδιο».

«Πόσα έχουν μείνει;» ρώτησα ενώ σκεφτόμουν *πες δέκα χιλιάδες, πες δέκα χιλιάδες*.

«*Διαβάζεις ποτέ τις αναφορές που σου στέλνω;*»

«Μερικές φορές, ναι» ξαναείπα ψέματα. Μ' αρέσει να παίρνω γράμματα, αλλά όχι να τα διαβάζω. Οι αναφορές του πρέπει να ήταν κάπου πεταμένες στον σωρό μέσα στο σπίτι μου.

«*Άκουσες τα μηνύματα που σου έστειλα;*»

«Νομίζω ότι το κινητό σου είναι χαλασμένο. Κόβει τα μισά». Είχα ακούσει όσο χρειάστηκε για να καταλάβω ότι τα πράγματα ήταν σκούρα για μένα. Συνήθως το έκλεινα μετά την πρώτη φράση του Τζιμ Τζέφρις, που άρχιζε πάντα ως εξής: *Λίμπι, είμαι ο φίλος σου ο Τζιμ Τζέφρις...*

Ο Τζιμ Τζέφρις ένωσε τα δυο του χέρια σε οξεία γωνία και τέντωσε προς τα έξω το κάτω χείλος του. «Το κεφάλαιο που απέμεινε είναι 982 δολάρια και 12 σεντς. Όπως σου έχω επισημάνει κι άλλες φορές, εάν ήσουν σε θέση να το ανεφοδιάξεις μέσω οποιασδήποτε κανονικής δουλειάς, θα μπορούσαμε να το διασώσουμε, αλλά...» άνοιξε απότομα τα χέρια του και μόρφασε «...τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν έτσι».

«Τι έγινε με το βιβλίο, το βιβλίο δεν...;»

«Λυπάμαι, Λίμπι, αλλά το βιβλίο δεν. Σου το λέω κάθε χρόνο. Δεν φταις εσύ, αλλά το βιβλίο... μηδέν. Τίποτε».

Πριν από κάποια χρόνια, εκμεταλλευόμενος την 25η επέτειο των γενεθλίων μου, ένας εκδότης βιβλίων αυτοβοήθειας μου πρότεινε να γράψω για το πώς είχα ξεορκίσει τα «φαντάσματα του παρελθόντος μου». Δεν είχα σε καμιά περίπτωση καταφέρει τίποτε ιδιαίτερο, αλλά δέχτηκα παρ' όλα αυτά να κάνω το βιβλίο, που το συζήτησα τηλεφωνικώς με κάποια κυρία από το Νιου Τζέρσι, η

οποία και το έγραψε στην πραγματικότητα. Το βιβλίο βγήκε με εξώφυλλο μια χαμογελαστή φωτογραφία μου με ένα πολύ ατυχές ασύμμετρο κούρεμα. Είχε τίτλο: *Μια λαμπρή καινούργια μέρα! Ξεπεράστε τα παιδικά σας τραύματα!* και περιλάμβανε και αρκετές φωτογραφίες, δικές μου και της νεκρής οικογένειάς μου, ανάμεσα σε 200 σελίδες με πομπώδεις αερολογίες περί θετικής σκέψης. Πήρα 8.000 δολάρια σε μετρητά και διάφορες ομάδες ατόμων που είχαν επιζητήσει από τραγικά γεγονότα με κάλεσαν να μιλήσω. Πέταξα στο Τολέδο για μια συνάντηση αντρών που είχαν ορφανέψει νωρίς^{*} στην Τάλσα για μια συγκέντρωση εφήβων που οι μανάδες τους είχαν δολοφονηθεί από τους πατεράδες τους. Υπέγραψα το βιβλίο μου για χαζά πιτσιρίκια που μου έκαναν ενοχλητικές ερωτήσεις, παραδείγματος χάρη, αν η μαμά μου έφτιαχνε πίτες. Υπέγραψα το βιβλίο για ασπρομάλληδες, στερημένους μεσήλικες, που με έτρωγαν με τα μάτια πίσω από διπλοεστιακούς φακούς και η ανάσα τους μύριζε παραβρασμένο καφέ και οξέα στομάχου. «Ξεκίνα μια καινούργια μέρα!» έγραφα ή «Μια καινούργια μέρα σε περιμένει!» Τι τυχερή που μπορούσα να κάνω λογοπαίγνια με το επίθετό μου!* Οι άνθρωποι που έρχονταν σ' αυτές τις συγκεντρώσεις για να με γνωρίσουν φαίνονταν πάντα εξαντλημένοι και απελπισμένοι, στέκονταν αβέβαιοι γύρω μου σε αραιά μπουλούκια. Οι ομάδες ήταν πάντα ολιγομελείς. Μόλις κατάλαβα ότι δεν θα πληρωνόμουν για τίποτε απ' όλα αυτά, αρνήθηκα να ξαναπάω οπουδήποτε. Έτσι κι αλλιώς το βιβλίο είχε ήδη ξεφουσκώσει.

«Φαίνονταν ότι πήγαινε καλύτερα» μουρμούρισα. Ήθελα πάρα πολύ να πουλήσει το βιβλίο, με μια παιδιάστικη εμμονή – με την

* Day, το επώνυμο της ηρωίδας, σημαίνει ημέρα. [Σ.τ.Μ.]

αίσθηση ότι, αν ήθελα κάτι πάρα πολύ, θα συνέβαινε. Έπρεπε να συμβεί.

«Καταλαβαίνω» είπε ο Τζιμ Τζέφρις μην έχοντας τίποτε παραπάνω να πει για το θέμα ύστερα από έξι χρόνια. Με παρακολούθησε αμίλητος να πίνω το κρασί μου. «Από μια άποψη, Λίμπι, αυτό σε βάζει σε μια αληθινά ενδιαφέρουσα νέα φάση της ζωής σου. Εννοώ, τι θα ήθελες να γίνεις όταν μεγαλώσεις;»

Ήξερα πως αυτό υποτίθεται ότι ήταν χαριτωμένο αστεϊάκι, αλλά εμένα με εξόργισε. Δεν ήθελα να γίνω τίποτε, γαμώτο, αυτό ήταν το ζήτημα.

«Δηλαδή δεν υπάρχουν καθόλου χρήματα;»

Ο Τζιμ Τζέφρις κούνησε λυπημένα το κεφάλι του και άρχισε να αλατίζει το σχεδόν ωμό φιλέτο που του είχαν μόλις σερβίρει. Το αίμα λίμναζε λαμπερό γύρω από το κρέας.

«Τίποτε καινούργιες δωρεές – τώρα που πλησιάζει η 25η επέτειος;» Ένιωσα άλλο ένα κύμα θυμού εναντίον του που με ανάγκαζε να λέω τέτοια πράγματα. Ο Μπεν είχε αρχίσει το φονικό του ξεφάντωμα κατά τις 2 π.μ. της 3ης Ιανουαρίου του 1985: η χρονική σφραγίδα της σφαγής της οικογένειάς μου κι εγώ την περίμενα πώς και πώς. Ποιος άνθρωπος με τα σωστά του λέει τέτοια πράγματα; Γιατί να μην έχουν μείνει έστω και 5.000 δολάρια;

Ο Τζιμ Τζέφρις κούνησε πάλι αρνητικά το κεφάλι του. «Δεν υπάρχουν άλλα χρήματα, Λίμπι. Είσαι πόσο, τριάντα χρονών; Ολόκληρη γυναίκα. Οι άνθρωποι συνέχισαν τη ζωή τους. Θέλουν να βοηθήσουν κι άλλα κοριτσάκια, όχι...»

«Όχι εμένα».

«Δυστυχώς, ναι».

«Ωστε οι άνθρωποι συνέχισαν τη ζωή τους, ε; Σοβαρά;» Ένιωσα

ένα κύμα εγκατάλειψης, έτσι όπως ένιωθα παιδί, κάθε φορά που κάποια θεία ή εξαδέλφη με έκανε πάσα σε κάποια άλλη θεία ή εξαδέλφη: «Εγώ τέρμα, δεν πάει άλλο, πάρ' την εσύ για λίγο». Και η καινούργια θεία ή εξαδέλφη θα ήταν καλή μαζί μου για καμιά βδομάδα περίπου, θα έκανε κάθε δυνατή προσπάθεια μ' εμένα, το στριμμένο, κι ύστερα... η αλήθεια είναι ότι συνήθως έφταιγα εγώ. Ειλικρινά μιλάω, δεν το λέω σαν θύμα. Έλυσσα το σαλόνι μιας ξαδέρφης με Άκουα Νετ και του έβαλα φωτιά. Η θεία Νταϊάν, η κηδεμόνας μου, αδερφή της μητέρας μου, η αγαπημένη μου, με πήρε κοντά της πέντε, έξι φορές, προτού μου κλείσει οριστικά την πόρτα της. Έχω κάνει πολύ άσχημα πράγματα σ' αυτή τη γυναίκα.

«Δυστυχώς, Λίμπι, πάντα θα γίνεται κάποιος καινούργιος φόνος» μουρμούριζε ο Τζιμ Τζέφρις. «Το ενδιαφέρον των ανθρώπων έχει μικρή διάρκεια ζωής. Θέλω να πω, δες πώς κάνουν όλοι σαν τρελοί αυτό τον καιρό για τη Λιζέτ Στίβενς».

Η Λιζέτ Στίβενς ήταν μια όμορφη εικοσιπεντάχρονη καστανομάλλα που είχε εξαφανιστεί καθώς επέστρεφε στο πατρικό της για το δείπνο της Ημέρας των Ευχαριστιών. Όλο το Κάνσας Σίτι είχε ξεσηκωθεί να τη βρει – αδύνατον να δεις ειδήσεις χωρίς να πέσεις πάνω στη χαμογελαστή φωτογραφία της. Η ιστορία είχε περάσει στο εθνικό δίκτυο στις αρχές Φεβρουαρίου. Ένας μήνας ήδη και καμιά πρόοδος στις έρευνες. Η Λιζέτ Στίβενς ήταν νεκρή, όλοι το ήξεραν πια, αλλά κανένας δεν ήθελε να εγκαταλείψει πρώτος το πάρτι.

«Ωστόσο» συνέχισε ο Τζιμ Τζέφρις «πιστεύω πως όλοι θα ήθελαν να ξέρουν ότι τα πας καλά».

«Φοβερό».

«Σκέφτεσαι καθόλου το κολέγιο;» Μάσησε μια κομματάρα κρέας.
«Όχι».

«Μήπως να προσπαθήσουμε να σου βρούμε μια δουλειά γραφείου, αρχειοθέτηση ίσως, γιατί όχι;»

«Όχι». Ταμπουρώθηκα στον εαυτό μου αγνοώντας το φαγητό μου και κατέβασα μούτρα. Άλλη μια από τις φράσεις της μαμάς μου: *κατέβασα μούτρα*. Σήμαινε να έχεις τις μαύρες σου με τρόπο ενοχλητικό για τους άλλους. Να έχεις τις μαύρες σου επιθετικά.

«Δεν κάθεσαι μια βδομαδούλα να το σκεφτείς σοβαρά;» Καταβρόχθιζε κυριολεκτικά την μπριζόλα του, το πιρούνι του ανεβοκατέβαινε γρήγορα. Ο Τζιμ Τζέφρις ήθελε να φύγει. Ο Τζιμ Τζέφρις είχε τελειώσει μαζί μου.

Η Λίμπι Ντέι ήταν επτά όταν η μητέρα και οι δύο αδελφές της δολοφονήθηκαν στην αποκαλούμενη Σατανιστική Σφαγή του Κίνακι. Εκείνη κατάφερε να διαφύγει και να αναγνωρίσει στο πρόσωπο του δεκαπεντάχρονου αδελφού της τον δολοφόνο. Είκοσι τέσσερα χρόνια αργότερα η δυσλειτουργική Λίμπι, προκειμένου να επιβιώσει, πουλά την ιστορία της. Έτσι αναγκάζεται να ανατρέξει στο παρελθόν, να ξαναζήσει τα γεγονότα από την αρχή, βήμα προς βήμα, μόνο και μόνο για να ανακαλύψει πως τελικά η σωτηρία της απέχει πολύ ακόμη.

«ΕΓΩ ΤΗΝ ΚΑΚΙΑ ΤΗΝ ΕΧΩ ΜΕΣΑ ΜΟΥ, ΥΠΑΡΧΕΙ, ΤΟ ΝΙΩΘΩ».

Ένα θρίλερ που σπάει κόκαλα.

The New York Times

Η αστυνομική λογοτεχνία στα καλύτερά της. Ένα μυθιστόρημα δυνατό, που σε εκπλήσσει σε κάθε του σελίδα.

Chicago Sun-Times

Η ΟΜΟΤΙΠΛΗ ΤΑΙΝΙΑ ΠΡΟΒΑΛΛΕΤΑΙ
ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΔΕΟΝ
ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΤΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΗ
ΜΕ ΟΣΚΑΡ ΣΑΡΛΙΖ ΘΕΡΟΝ.

ΤΙΜΗ: 6,65€

ISBN 978-960-566-577-7

9 789605 665777

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6577